

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069721536/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Kjære Læser! Dersom Din Vei undertiden i en mørk og stormfuld Vinteraften har ført Dig igjennem Nyhavn, saa vil Du vist sande med mig, at denne Gade under disse Omstændigheder er et melancholsk Sted i vort ellers lyse og smukke Kjøbenhavn. Den dunkle, aldrig af Solen og sparsomt af Mennesker besøgte Charlottenborgside, de af Skibsfolkene forladte Skibe, kun bevogtede af en uheldig Skibshand, hvis Tuden og Klynken ledsages af de i Stormen bragende og knagende Master, og besvares med det hæse Skrig af en og anden forsulten Krage, som opholder sig i det øde Tougværk, – alt Dette meddeler Stedet et særegt og uhyggeligt Præg.

I en saadan December-Aften ilede jeg forstemt gjennem denne Gade, som jeg i lang Tid hemmelig besøgte. Det er desværre vistnok silde, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg ilede hen til en af de faa Lygter, hvis dunkle Lys svævede for Vinden, for at see paa mit Uhr, hvad Klokken var. – Det var gaaet istaa! – Fortredelig fortsatte jeg min Vei. – «Jeg foregav hjemme, at jeg gik paa Comedien,» sagde jeg til mig selv: »bare den ikke for længe siden er forbi! Hvad maa min Onkel tænke? Han bad mig komme hjem, naar det første Stykke var ude, for at spille et Parti Schack med ham. – Det er dog høist utaknemmeligt af mig, at vise ham saa liden Opmærksomhed, ham som er saa god imod mig, ham der siden mit trettende Aar har været mig i Faders Sted. Han er stille og indesluttet i sig selv; man kommer undertiden til at ansee ham for mørk og streng. Mod mig har han dog ikke været det. Nei tværtimod! Jeg troer virkelig at han elsker mig høit. Jeg seer ofte, hvorledes hans Øine hvile paa mig, ret med faderligt Velbehag. Hvor gavmild er han ikke imod mig! hvor galant, kunde jeg gjerne sige, hvor overbærende! – Ja rigtignok! . . . Vidste han de Veie, jeg her gaaer paa . . . Havde han været Vidne til den Samtale, hvorfra jeg kommer! . . . nei! det tilgav han mig ikke! Det er just det Punct, hvori han er streng . . . O Himmel! Comediehuset er lukket og mørkt, Afting forbi . . . og hvad er det Klokken slaer paa Hovedvags-Uhret? – Elleve! Du gode Gud! Er det muligt at Tiden kan gaae saa hurtigt ved en saa lidet opbyggelig Samtale?» –